

Arrest

**nr. 79 527 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 mei 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 mei 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 september 2011.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Al Fayoum. U bent een christen (kopt). U woonde voornamelijk in Ghiza. U heeft universitaire studies gevolgd en u werkte ongeveer drie jaar voor een boekhoudersfirma in Ghiza. Op een dag had u een afspraak met N.(...) A.(...) N.(...). U had deze man reeds uitgenodigd op een bijeenkomst in de kerk. De dochter van deze man, N.(...) was ook aanwezig, samen met een vriendin van haar, M.(...) M.(...) F.(...). U vertelde over de mirakels die Jezus verricht heeft in het bijzijn van al deze personen. M.(...) gaf blijk van enige kennis van het christendom en zij vroeg u om haar een Bijbel te geven, wat u meteen ook deed. Een week later was M.(...) aanwezig op een vergadering in de kerk. Zij vroeg toelichting over verzen van de bijbel en u hielp haar zo goed u kon. Eveneens vroeg zij uw telefoonnummer, zodat zij u kon bereiken met vragen. Zo gezegd, zo gedaan. M.(...) belde u vaak op. Na anderhalve maand ongeveer ging u terug op bezoek bij N.(...) A.(...) N.(...), waar M.(...) opnieuw aanwezig was. Ook deze gelegenheid nam M.(...) te baat om met u te spreken over Jezus en het geloof. Sterk onder de indruk van M.(...)'s belangstelling, spreekt u priester I.(...) aan over M.(...). Priester I.(...) is de verantwoordelijke van de kerk.

Op een dag belde M.(...) u op en vroeg ze u thuis te ontmoeten. Ze wilde immers uw familie leren kennen. Toen M.(...) bij u op bezoek kwam, was ze in het gezelschap van een vriendin, I.(...), die een hoofddoek droeg. M.(...) zelf droeg geen hoofddoek meer, terwijl ze dat bij jullie allereerste ontmoeting wel had gedaan. Na deze ontmoeting met M.(...) spreekt u priester I.(...) nogmaals aan over M.(...) en uiteindelijk regelde u een ontmoeting voor hen beide. Sindsdien spraken jullie met zijn drieën af bij priester I.(...) thuis.

M.(...) besloot op een gegeven moment om zich te bekeren. Zij vroeg aan de priester om haar te dopen. Deze doop werd gepland op 13 april 2010 en M.(...) had in gedachten om na deze doop het ouderlijk huis te verlaten. Ze had immers ook andere problemen, M.(...) werd hard aangepakt door haar vader en broer en ze werd heel streng opgevoed. Bovendien was haar broer een lid van een islamitische groepering. Priester I.(...) had M.(...) beloofd dat ze na haar doopsel terecht kon in een speciaal klooster in Abi El Seifin. Op de dag dat M.(...) gedoopt was, kreeg u rond vijf uur 's namiddags telefoon van haar. Zij verwittigde u dat haar ouders via haar vriendin I.(...) te weten waren gekomen dat ze gedoopt was en dat haar familie ondertussen op weg was naar uw woning. De ouders van M.(...) stonden bij uw ouders thuis aan de deur en lokten een conflict uit. Rond middernacht belde uw vader u op om u te zeggen wat er die avond gebeurd was. U ging onmiddellijk naar het huis van een vriend die in Caïro woonde. Om twee uur 's nachts kwamen de veiligheidsdiensten naar uw huis en zij pakten uw vader en uw broer op. Ze werden mishandeld en geslagen, doch zij losten geen informatie. Zij werden uiteindelijk toch vrijgelaten en uw vader belde u op in Caïro om een afspraak vast te leggen voor u met een persoon die u zou helpen het land te verlaten. De persoon die u ontmoette nam u mee naar Alexandrië en vervolgens reisde u per boot naar Europa. Op 11 mei 2010 vroeg u hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, uw universiteitsdiploma en een attest van de kerk neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst klopt de chronologie van uw verhaal niet. In uw eerste versie van de feiten stelde u dat M.(...) u na haar doopsel om vijf uur 's namiddags opbelde om u te waarschuwen voor haar familie. Haar ouders waren van haar doopsel op de hoogte gekomen via haar vriendin I.(...) die hen tevens uw adres had gegeven. Vervolgens belde uw vader u om middernacht op met het bericht dat haar familie hen was komen opzoeken (CGVS, p. 7). In een tweede versie beweerde u dat M.(...) pas 's nachts naar I.(...), haar vriendin, gebeld had en haar toen informeerde over haar bekering. Het vuur was aan de lont toen I.(...) de ouders van M.(...) hierover informeerde, diezelfde avond of de dag erna (CGVS, p.10, 11). Het correcte tijdstip lijkt u zich niet te herinneren en u verklaarde uiteindelijk dat het de dag erna was dat de ouders van M.(...) op de hoogte gebracht werden (CGVS, p.11). Dat u twijfelt over het precieze tijdstip waarop de ouders van M.(...) geïnformeerd werden is hoogst eigenaardig. De woede die u op uw nek gehaald heeft omwille van M.(...)'s bekering heeft er immers toe geleid dat u het land ontvlucht bent. Er kan dan ook minstens verwacht worden dat u zich correct herinnert hoe de situatie zich ontplooid heeft. De twee versies van de feiten die u gegeven heeft hebben echter een totaal andere chronologie. Zo is het niet aannemelijk dat M.(...) u om vijf uur diezelfde dag alarmerend belde om te zeggen dat haar familie op weg was naar de uwe, terwijl zij in de tweede versie van de feiten I.(...) toen

nog niet geïnformeerd had over haar bekering. Eveneens kan het bezoek aan uw ouders bijgevolg niet gebeurd zijn op de avond van de bekering van M.(...). Uw duidelijk tegenstrijdige verklaringen duiden niet op een waarheidsgetrouw relaas.

Voorts is het onverklaarbaar dat M.(...) op die éne keer dat ze bij uw ouders op bezoek kwam een vriendin meebracht die kritisch en zelfs vijandig stond tegenover de christelijke geloofsbetuiging (CGVS, p. 9). Twee belangrijke vragen dringen zich bij deze verklaringen op. Ten eerste is het u niet bekend waarom M.(...) die vriendin plotseling aan u introduceerde. U stelde slechts dit niet te weten (CGVS, p. 10). U wist enkel dat M.(...) veel aan I.(...) vertelde over 'uw persoon', 'uw werk' en de 'toelichtingen' die u gaf bij de bijbel (CGVS, p.10). Eveneens was u op de hoogte van het feit dat I.(...) de islam als de enige ware godsdienst beschouwde en christenen als ongelovigen beschouwde (CGVS, p. 10). Doch, een reden voor I.(...)s eenmalige bezoek heeft u niet. Het is dan ook een raadsel waarom M.(...) na zes maanden van wekelijkse ontmoetingen met u en andere christenen (u beweerde M.(...) wekelijks ontmoet te hebben in de periode tussen 24 juli 2009 en 13 april 2010; CGVS, p.8), plots aan u persoonlijk een vriendin introduceerde die duidelijk tegen het christendom gekant is, een gegeven dat ook M.(...) niet ontgaan kan zijn. Dat u hier geen uitleg voor heeft, kan niet overtuigen. Naar uw eigen tijdsberekening heeft deze ontmoeting met I.(...) immers ongeveer plaats gevonden op 30 januari 2010 (CGVS, p.10). Zodoende had u nog minstens twee maanden om M.(...) te vragen naar de feitelijke reden voor deze introductie. Dat u helemaal in het ongewisse bent over de reden voor deze plotse eenmalige aanwezigheid van I.(...), de persoon die volgens uw verklaringen u uiteindelijk te gronde gericht heeft door u te beschuldigen van de bekering van M.(...) (CGVS, p. 11), kan dan ook niet overtuigen.

Ten tweede is ook de locatie van uw ontmoeting met I.(...) nogal ongewoon te noemen. U beweerde immers dat u M.(...) normaal ontmoette bij N.(...) A.(...) N.(...) thuis en daarna bij priester I.(...) (CGVS, p.8). Slechts die éne keer ontving u M.(...) in uw eigen huiselijke kring (CGVS, p.9). Dat was uitgerkend ook de enige keer dat I.(...) met M.(...) meekwam en op deze manier kennis maakte met uw familie (CGVS, p.10). Ook dit element speelt een belangrijke rol in uw asielrelaas. U zou immers in I.(...)s gedachten de hoofdrol gespeeld hebben in M.(...)s bekeringsverhaal. Op jullie bijeenkomst bij u thuis was er tenslotte behalve u niemand anders van de congregatie aanwezig. Nochtans vonden jullie samenkomsten, zoals reeds vermeld, normaal plaats in het huis van N.(...) A.(...) N.(...) en in het huis van priester I.(...) (CGVS, p. 8). Er kan dan ook verwacht worden dat u meer toelichting geeft bij deze unieke ontmoeting met M.(...) en I.(...). Voorts rept u met geen woord over eventuele bedreigingen aan het adres van N.(...) A.(...) N.(...) en priester I.(...), twee personen die minstens een even grote rol gespeeld moeten hebben in het bekeringsproces van M.(...). Meer nog, priester I.(...) zou met uw vader uw vlucht geregeld hebben en zelfs geld voorzien hebben voor uw reis (CGVS, p.12). Hieruit blijkt dan ook niet dat de priester, de persoon die nochtans M.(...) gedoopt heeft, voor zijn eigen leven vreesde. Er dient verder ook opgemerkt te worden dat het onaannemelijk is dat M.(...) slechts over uw persoon gesproken heeft en priester I.(...) en N.(...) A.(...) N.(...) onvermeld liet in haar gesprekken met I.(...). Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat u de enige bent die de benen moest nemen. Bovenstaande observaties doen nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

M.(...) werd volgens u onderworpen aan een streng islamitische opvoeding. Haar broer zou een lid geweest zijn van de Moslimbroeders en daar geloofde u stellig in want "ze toonde een foto van hem met een lange baard en lange witte kledij en een witte broek en op zijn voorhoofd was een rond donker litteken" (CGVS, p.7-8). Voorts vertelde M.(...) dat ze geslagen werd en dat veel dingen verboden waren (CGVS, p. 6, 8). Hieronder verstaat u dat ze geen televisie mocht kijken, dat ze niet alles mocht eten, ze een hoofddoek moest dragen en niet mocht uitgaan met vrienden en kennissen (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen over M.(...) niet dat zij echt in het gareel gehouden werd door haar familie. Zo zag M.(...) blijkbaar de kans om u gedurende negen maanden wekelijks te ontmoeten (CGVS, p. 8), u regelmatig te bellen (CGVS, p. 6), zich zonder gezelschap buitenshuis te begeven (CGVS, p.9), bij een vriendin langs te gaan (CGVS, p. 6, 8), de vergaderingen van de congregatie bij te wonen, die eerst bij N.(...) A.(...) N.(...) plaatsvonden en daarna bij priester I.(...) (CGVS, p.8), lezingen van priester Z.(...) te volgen op het internet (CGVS, p.9) en zich te ontdoen van haar hoofddoek (CGVS, p. 6). Het is bevreemdend dat dit haar familie ontgaan is. U haalt weliswaar aan dat M.(...) de kans zag om het huis te verlaten op vrijdag, aangezien haar broer op die dag naar de moskee gaat (CGVS, p. 10), maar het kan niet overtuigen dat haar diep religieuze en strikte familie op geen enkele manier in de gaten had waar M.(...) mee bezig was. Vooral dan niet omdat dit over een tijdspanne gaat van zo'n negen maanden en M.(...) wekelijks de vergaderingen/lessen bijwoonde. U gevraagd hoe M.(...) het dan ook klaarspeelde om jullie te ontmoeten, wijkt u volledig van de vraag af door te spreken over M.(...)s innerlijke stem die vond dat de islam een terroristische godsdienst was en dat er een groot verschil was tussen de profeet Mohammad en Jezus (CGVS, p.11). Uw verklaringen zijn echter geen antwoord op de u gestelde vraag en totaal naast de kwestie. U nogmaals gevraagd hoe M.(...) het huis kon verlaten om de lessen te volgen, ontwijkt u opnieuw de vraag door toelichting te

geven over de aanpak van de lessen en dat u en priester I.(...) haar afwisselend voorzagen van informatie (CGVS, p. 11). Ook ditmaal vermeed u de vraag. U een nog eenvoudigere vraag gesteld, namelijk wat M.(...) zei tegen de familie wanneer ze het huis verliet, stelde u dat ze gewoonweg zei dat ze bij moslimvriendinnen ging studeren (CGVS, p.11). Eerder vermeldde u echter dat het M.(...) verboden was uit te gaan met 'vrienden en kennissen' (CGVS, p. 8). Uit het geheel van bovenstaande verklaringen kan niet afgeleid worden dat M.(...) een geïsoleerd bestaan leidde en dat zij gecontroleerd werd door een strenge islamitische familie. Integendeel zelfs. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over M.(...)'s streng islamitische familie met banden bij de Moslimbroeders.

Ook de rol die I.(...) speelde in uw asielrelaas is ambigu. U verklaarde dat M.(...) I.(...) informeerde over haar interesse in het christendom, over haar afspraken met u, over uw werk en dies meer (CGVS, p. 10). Nochtans lijkt het erop dat I.(...) gedurende maanden M.(...)'s geheim bewaarde en M.(...)'s familie niet inlichtte over haar onislamitische activiteiten (CGVS, p.10). Ook nadat I.(...) kennis gemaakt had met u, heeft ze geen contact opgenomen met M.(...)'s familie. Volgens uw verklaringen probeerde I.(...) enkel op M.(...) in te spreken om haar toch te overtuigen van het islamitische geloof, niets meer en niets minder (CGVS, p. 10). Kortom, I.(...) heeft geen actie ondernomen om M.(...)'s koersverandering te voorkomen, ook al wist ze welke gedachten er door M.(...)'s hoofd gingen. Het is dan ook opmerkelijk dat I.(...) meteen contact opneemt met M.(...)'s familie wanneer M.(...) effectief bekeerd is, terwijl ze zich nooit eerder genoodzaakt voelde om zulke belangrijke informatie te delen met deze familie. Het is dan ook uitermate bevreemdend dat I.(...) zo traag reageert daar het haar, en zoals reeds werd aangestipt, niet kan ontgaan zijn dat M.(...) zeer sterk betrokken raakte bij het christelijk geloof en de vaststelling dat ze geen daadwerkelijke stappen heeft gezet om hier komaf mee te maken tot het moment waarop het te laat is kan dan ook totaal niet overtuigen. Derhalve kan dit element in uw asielrelaas ook niet overtuigen. Overigens is er u verder niets bekend over I.(...) en haar familie (CGVS, p. 11), iets wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte verklaarde u niets meer van M.(...) vernomen te hebben en weet u niet waar zij zich nu bevindt. Noch weet u hoe het met haar gaat (CGVS, p. 11). Op een moment opperde u dat ze 'spoorloos' is, doch iets later geeft u toe dat u zelfs niet eens weet of ze nog thuis woont (CGVS, p.11). Kortom wijst er niets op dat u een buitengewone interesse heeft om meer te weten te komen over het wel en wee van M.(...). U heeft enkel aan uw vader informatie gevraagd, die niets beweerde te weten (CGVS, p. 11). Andere personen die u informatie zouden kunnen verschaffen, zoals M.(...)'s vriendin N.(...), N.(...) vader of priester I.(...), liet u onvermeld. U lijkt dan ook bitter weinig moeite gedaan te hebben om informatie te verzamelen over M.(...)'s huidige levensomstandigheden. Andermaal brengt u geen elementen ter sprake die uw asielrelaas geloofwaardig kunnen maken. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, uw universiteitsdiploma en een attest van de kerk neer. Deze documenten bewijzen uw identiteit, uw studies en uw geloofsovertuiging, zaken waar op zich niet aan getwijfeld wordt.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict. De media maken voorsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij wat betreft het precieze tijdstip waarop de ouders van M. geïnformeerd werden over haar bekering, twee verschillende versies van de feiten geeft met een totaal andere chronologie, (ii) het onverklaarbaar is dat M. na zes maanden van wekelijkse ontmoetingen met verzoeker en andere christenen, op die éne keer dat ze bij zijn ouders op bezoek kwam plots een vriendin meebracht die kritisch en zelfs vijandig stond tegenover de christelijke geloofsbetuiging en het, gelet op het feit dat deze vriendin I. verzoeker volgens zijn verklaringen uiteindelijk te gronde heeft gericht door hem te beschuldigen van de bekering van M., niet kan overtuigen dat ook verzoeker hiervoor geen uitleg heeft, (iii) het onaannemelijk is dat M. slechts over verzoekers persoon gesproken heeft en priester I. en N. A. N., twee personen die minstens een even grote rol gespeeld moeten hebben in haar bekeringsproces, onvermeld liet in haar gesprekken met I. zodat het allesbehalve geloofwaardig is dat hij de enige is die de benen moest nemen, (iv) uit zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat M. een geïsoleerd bestaan leidde en dat zij gecontroleerd werd door een strenge islamitische familie, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over M.'s strenge islamitische familie met banden bij de Moslimbroeders, (v) het totaal niet kan overtuigen dat I. meteen contact opnam met M.'s familie wanneer M. effectief bekeerd is, terwijl zij gedurende maanden M.'s geheim bewaarde en M.'s familie niet inlichtte over haar onislamitische activiteiten en zij dus geen actie heeft ondernomen om M.'s koersverandering te voorkomen ook al wist ze welke gedachten er door M.'s hoofd gingen, (vi) hij bitter weinig moeite lijkt te hebben gedaan om informatie te verzamelen over M.'s huidige levensomstandigheden, (vii) de door hem ter ondersteuning van zijn asielrelaas neergelegde identiteitskaart, universiteitsdiploma en attest van de kerk slechts zijn identiteit, studies en geloofsovertuiging bewijzen, zaken waaraan op zich niet getwijfeld wordt, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is doch uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchtelingen in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier tevens blijkt dat het conflict dat Egypte actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.3. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.3.1. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat de chronologie van zijn verhaal niet klopt en hij twee uiteenlopende versies van de feiten geeft omtrent het precieze tijdstip waarop de ouders van M. geïnformeerd werden over haar bekering, voert verzoeker aan dat men in Egypte van 'avond' spreekt vanaf wanneer het donker wordt en dat dus de avond duurt van na de late namiddag tot 's nachts. Verzoeker stelt dat hij omwille van het verschil in benoeming van de uren in de war is geraakt.

Verzoekers uitleg overtuigt niet in het minst en vermag dan ook niet de in de bestreden beslissing ter zake gedane vaststellingen te verklaren. Daargelaten het feit dat verzoeker zich te dezen bedient van een niet onderbouwde blote bewering, blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker in een eerste versie van de feiten ondubbelzinnig verklaarde als volgt: *"(...) rond vijf uur 's namiddags belde M.(...) me, ze vertelde dat haar ouders de doop te weten waren gekomen via haar vriendin I.(...), en dat ze het adres van mijn woning wisten via die vriendin en dat de familie onderweg was naar mijn adres. Haar ouders zijn naar mijn ouders gegaan en ze hebben veel ruzie gemaakt toen en hebben ook mijn ouders beledigd. Dus mijn vader belde me om twaalf uur 's nachts en vertelde me over wat er gebeurd was en ik verliet onmiddellijk mijn woning en ging naar mijn vriend S.(...) K.(...) en die woonde in Al Demerdash in Caïro. Dus om twee uur 's morgens kwamen de veiligheidsdiensten bij ons thuis en ze namen vader en broer mee. Ze zijn daar twee dagen gebleven bij de veiligheidsdiensten. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p 7). In strijd hiermee verklaarde hij later tijdens het gehoor: *"M.(...) was bekeerd op de dertiende van de maand en de priester beloofde haar dat hij haar de volgende dag naar het klooster zou brengen, M.(...) kwam terug naar huis en 's nachts belde ze I.(...) en vertelde haar over de bekering en dan vertelde I.(...) de ouders van M. 's avonds wat er gebeurd was. Nee het is niet 's avonds, I.(...) vertelde de ouders van M. de volgende dag over de bekering van M.(...). – **Hoe hebben haar ouders gereageerd tegenover M.(...)?** Ze werd geslagen. En M.(...) contacteerde mij op die dag en vertelde me wat er gebeurd was. (...) – **Nadat ze belde, bent u dan nog naar huis teruggekeerd?** Nee, ik verliet de woning, waar ik woonde en ging bij een vriend van me logeren."* (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn tweede versie van de feiten het bezoek van M.'s ouders en de veiligheidsdiensten aan zijn ouderlijk huis onvermeld laat, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op het voorgaande, op goede gronden dat het niet aannemelijk is dat M. verzoeker om vijf uur dezelfde dag alarmerend belde om te zeggen dat haar familie op weg was naar de zijne, terwijl zij in de tweede versie van de feiten I. toen nog niet geïnformeerd had over haar bekering, dat bijgevolg eveneens het bezoek aan zijn ouders niet gebeurd kan zijn op de avond van de bekering van M. en dat zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen niet duiden op een waarheidsgetrouw relaas. De argumentatie in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

2.3.2. Ook met de opmerkingen in voorliggend verzoekschrift dat I. een vriendin van M. was, dat het dus niet zo onaannemelijk is dat M. haar vriendin meebracht naar een persoon waarin zij sterk geïnteresseerd is en waarmee ze al een band heeft opgebouwd, en dat M. op het ogenblik van het bezoek aan zijn familie niet kon weten dat de hele geschiedenis een tragische afloop zou kennen, slaagt verzoeker er niet in een plausibele verklaring te bieden voor het feit dat M. na zes maanden van wekelijkse ontmoetingen met verzoeker en andere christenen, op die éne keer dat ze bij zijn ouders op bezoek kwam plots een vriendin meebracht die kritisch en zelfs vijandig stond tegenover de christelijke geloofsbetuiging. Verzoeker beperkt zich op dit vlak in wezen tot het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht.

De Raad benadrukt nog dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.3.3. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat I. nooit N. A. N. of priester I. heeft ontmoet, dat zij enkel hem heeft ontmoet bij haar bezoek met M. aan zijn familie en dat hij in de ogen van I. dus de

enige concrete persoon is die aan de basis ligt van de bekering van M. zodat het vanzelfsprekend is dat I. de ouders van M. enkel over hem heeft ingelicht en N. A. N. en priester I. niet in beeld zijn gekomen, waarmee hij evenwel volledig voorbijgaat aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat M. slechts over verzoekers persoon gesproken heeft en priester I. en N. A. N., twee personen die minstens een even grote rol gespeeld moeten hebben in haar bekeringsproces, onvermeld liet in haar gesprekken met I. zodat het allesbehalve geloofwaardig is dat hij de enige is die de benen moest nemen, temeer het maar meer dan logisch is dat wanneer de familie van M. op de hoogte werd gebracht van de bekering en de doop zij weten dat er een priester in het spel moet zijn, zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat de familie niet alleen verzoeker viseert maar zeker op zoek zal gaan naar de priester. De priester is immers de persoon bij uitstek die verantwoordelijk is voor de bekering en het doopsel. Dit onderdeel van de motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.4. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over M.'s streng islamitische familie met banden bij de Moslimbroeders. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat M. blijkbaar de kans zag om hem gedurende negen maanden wekelijks te ontmoeten, hem regelmatig te bellen, zich zonder gezelschap buitenshuis te begeven, bij een vriendin langs te gaan, de vergaderingen van de congregatie bij te wonen, die eerst bij N. A. N. plaatsvonden en daarna bij priester I., lezingen van priester Z. te volgen op het internet en zich te ontdoen van haar hoofddoek (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 8-9). Verzoekers uitleg dat M. studeerde aan de universiteit, dat N., de dochter van N. A. N., een medestudente van haar was, dat M. hoe dan ook regelmatig het huis uit moest voor de lessen en het voor haar streng-islamitische familie een aannemelijke uitleg is dat zij in het kader van haar studies naar het huis van een medestudente gaat, dat zij de bezoeken aan haar studievriendin dan ook gemakkelijk kon voorwenden om te verbergen dat zij onder meer naar de congregatie ging en dat de overige afwijkingen van de islamitische regels, zoals het niet dragen van een hoofddoek, niet bij haar thuis gebeurde, biedt geen valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing opgesomde afwijkingen van de islamitische gedragswijzen die van een dochter uit een streng islamitische familie verwacht worden. Integendeel, dat M. als vrouw naast de mogelijkheid om te studeren aan de universiteit de kans krijgt en neemt om zich gedurende maanden te scholen in de christelijke leer en in het bijzijn van haar vriendin geen hoofddoek meer te dragen druist op zich reeds in tegen de beweerde streng religieuze opvattingen van haar familie en hun banden met de Moslimbroeders, temeer de sociale controle toch beperkingen moet stellen in haar doen en laten en zij zich wel zal behoeden initiatieven te nemen, zoals het niet dragen van de hoofddoek en het zich laten dopen, die dramatische gevolgen kunnen hebben.

2.3.5. Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het totaal niet kan overtuigen dat I. meteen contact opnam met M.'s familie wanneer M. effectief bekeerd is, terwijl zij gedurende maanden M.'s geheim bewaarde en M.'s familie niet inlichtte over haar onislamitische activiteiten en zij dus geen actie heeft ondernomen om M.'s koersverandering te voorkomen ook al wist ze welke gedachten er door M.'s hoofd gingen, voert verzoeker aan dat I. slechts ter gelegenheid van het bezoek aan zijn familie op de hoogte is geraakt van de onislamitische activiteiten van M.. Hij vervolgt dat de informatie die M. over hem aan I. gaf, gebeurde in de periode na het bezoek aan zijn familie en voor het doopsel van M.. Volgens verzoeker is het aannemelijk dat I. gemeend heeft dat M. toch niet de stap naar een bekering zou zetten en dat het slechts bij een interesse in het christendom zou blijven. Een doopsel is uiteraard een definitieve stap, zodat het ook aannemelijk is dat I. slechts op dat ogenblik het initiatief nam om de familie van M. te informeren, aldus verzoeker.

Opnieuw hervalt verzoeker in het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat geen dienstig verweer is om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker over I. verklaarde: **“- Was dat een goede vriendin van haar? M.(...) vertelde I.(...) over het feit dat ze interesse had in het christendom dat er een betere godsdienst is als islam en zij antwoordde terug dat dat niet waar is en dat islam de beste godsdienst is. – En ze vertelde daarover voor ze naar jullie toe kwamen? Ja. – Is er bij dat bezoek oever godsdienst gepraat? Nee, dat was een soort kennismakingsbezoek, ze hebben maar een half uur samen gezeten en kennis gemaakt met mijn ouders en zus. (...) – Wist I.(...) op dat moment van jullie geloof en functie? M.(...) vertelde veel aan I.(...) over mijn werk, mijn functie, het feit dat ik veel uitleg gaf aan haar over de christelijke religie en het feit dat ik haar een bijbel gegeven heb. – Weet u hoe I.(...) daarop reageerde? I.(...) was daar eigenlijk altijd tegen en het feit dat Islam de beste godsdienst is en dat christenen als ongelooven worden beschouwd binnen de islam. – Wanneer had dat bezoek aan uw**

familie juist plaats? Ik denk 30 januari 2010 zo iets” (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). Zelfs zo M. pas na het bezoek aan verzoekers familie I. in vertrouwen nam en I. vertelde over haar interesse in het christendom en het feit dat zij de bijbel las, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig aannemelijk dat I., die blijkens verzoekers verklaringen de Islam als enige ware godsdienst beschouwde en christenen als ongelovigen aanzag, gedurende meer dan twee maanden – M. zou volgens verzoeker immers gedoopt zijn op 13 april 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 6) – slechts zou gepoogd hebben om M. ervan te overtuigen om niet verder te gaan in haar interesse in het christendom en zij verder geen concrete stappen zou hebben ondernomen om M.’s groeiende betrokkenheid bij het christelijk geloof een halt toe te roepen tot het moment waarop het te laat was. Tevens kunnen naar het oordeel van de Raad ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat M. haar vriendin I. quasi onmiddellijk na haar doop inlichtte over haar bekering, wetende dat zij zou stuiten op sterke afkeuring van de zijde van I. en de kans dat zij de familie zou inlichten. De argumentatie in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen.

2.3.6. Tot slot relateert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over het lot van M. de door hem geschetste vrees. De bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij wel degelijk informatie heeft gezocht via zijn vader, die geen nieuws heeft kunnen verkrijgen over M., en dat hij met de andere betrokkenen geen contact heeft genomen om hen niet in moeilijkheden te brengen of hen aan gevaar bloot te stellen, kan de Raad niet overtuigen vermits van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om actuele informatie te bekomen die zijn relaas kan ondersteunen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten en zijn eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Dat hij hiertoe amper inspanningen heeft geleverd, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker nog wijst op de geregelde geweldplegingen in Egypte op Koptische gelovigen door extreem-islamitische groeperingen en individuen, waartegen de overheid volgens verzoeker blijkbaar onvoldoende kan optreden om de veiligheid van de koptische minderheid te garanderen, wijst de Raad erop dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat verzoeker niet heeft aangetoond. Immers, behoudens de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, haalt verzoeker geen andere problemen, noch enige concrete vormen van discriminatie aan omwille van zijn geloofsovertuiging. Als dusdanig wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de informatie gevoegd aan het administratief dossier – in het bijzonder de Subject Related Briefing “Egypte. *Chrétiens en Egypte*” van 24 oktober 2011 – op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat, hoewel de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.5. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing: "Egypte. *Situation politique et sécuritaire actuelle*", van 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011) blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met een loutere verwijzing naar het bestaan van geweldplegingen door extreem-islamitische groeperingen en individuen gericht tegen de Koptische gemeenschap, toont verzoeker geenszins aan dat er actueel in Egypte een gewapend conflict aan de gang zou zijn. Evenmin brengt hij gegevens bij waaruit kan blijken dat hoger genoemde informatie, waaruit blijkt dat er in Egypte geen sprake is aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verdere afhandeling, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS